

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/50/2019
Identifikačné číslo spisu: 1014200597
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1014200597.4

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: INFORAMA a.s., so sídlom Mlynské Nivy 54, 821 05 Bratislava, IČO: 35 729 864, právne zastúpeného JUDr. Ľubomírom Schweighoferom, advokátom so sídlom kancelárie Šafárikovo námestie č. 2, 811 02 Bratislava, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu SR, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/62476/2014/5002 zo 4. februára 2014 a o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/79/2014-101 z 11. apríla 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti zamietla.

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietla.

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 5S/79/2014-101 z 11. apríla 2019 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/62476/2014/5002 zo 4. februára 2014, ktorým tento potvrdil prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 9900399/5/4739026/2013 z 22. októbra 2013, ktorým žalobcovi vyrubil úrok z omeškania v sume 435,80 eura za nezaplatenie dane z príjmov zo závislej činnosti priznanej v hlásení za zdaňovacie obdobie roku 2009.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia správny súd po tom, čo skonštatoval obsah administratívneho spisu žalovaného (bod 44. k bodom 1. - 5. rozsudku správneho súdu), a po tom, čo zhrnul zásadné otázky sporu (body 45. - 49 rozsudku správneho súdu), uviedol, že pohľadávka správcu dane voči žalobcovi - časť preddavku na dani z príjmov vo výške 7.468,47 eura vzniknutého v období od 1. augusta 2009 do 20. augusta 2009 ako nedoplatok na dani z príjmov fyzických osôb zo závislej činnosti, vznikla a bola

splatná 31. marca 2010, pretože lehota na podanie hlásenia podľa ust. § 49 ods. 2 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov (ďalej len „zákon o dani z príjmov“) uplynula 31. marca 2010. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že do lehoty na podanie hlásenia bola zaplatená žalobcom suma preddavkov iba vo výške 146.208,01 eura a že žalobca neuhradil sumu vo výške 7.468,47 eura, ktorú zaplatil až 20. augusta 2010, a to na základe vykonanej kompenzácie žalovaným, ktorý započítal časť neodpočítaného nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty žalobcu aj na úhradu uvedeného nedoplatku žalobcu vyplývajúceho z podaného hlásenia (oznámenie žalovaného o kompenzácii č. 500/230/19284/10/Kotv z 12. augusta 2010). Správny súd mal v konaní teda preukázané, že žalobca sa dostal do omeškania voči správcovi dane s úhradou preddavku na dani z príjmov zo závislej činnosti v sume 7.468,47 eura vzniknutého v období od 1. augusta 2009 do 20. augusta 2009, pretože časť tejto svojej daňovej povinnosti uhradil až 20. augusta 2010, a to až na základe vykonania kompenzácie správcom dane. Správca dane preto postupoval správne, keď 22. októbra 2013 vydal v súlade s ust. § 156 ods. 1 písm. a) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „daňový poriadok“) rozhodnutie č. 9900399/5/4739026/2013, ktorým žalobcovi vyrubil úrok z omeškania vo výške 435,80 eura za nezaplatenie dane z príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie roku 2009 priznanej v hlásení v lehote podľa ust. § 49 ods. 2 zákona o dani z príjmov.

3. Správny súd ďalej uviedol, že z ust. § 156 ods. 1 daňového poriadku vyplýva správcovi dane povinnosť vyrubiť daňovému subjektu úrok z omeškania v prípade porušenia povinnosti peňažnej povahy, ktorý vypočítal podľa daňového poriadku, nakoľko bol pre žalobcu priaznivejší (§ 165 ods. 2 daňového poriadku) - skutočnosť pre uloženie sankcie nastala do 31. decembra 2011.

4. Správny súd zastal tiež názor, že započítanie pohľadávky správcom dane bolo možné, nakoľko predmetná daňová pohľadávka na dani z príjmov zo závislej činnosti vo výške 7.468,47 eura sa stala splatnou 31. marca 2010, t. j. až po povolení reštrukturalizačného konania 9. septembra 2009 na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava I z 3. septembra 2009, sp. zn. 4R/2/2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. septembra 2009. Žalovaný preto postupoval v súlade s ust. § 2 písm. f) daňového poriadku, v zmysle ktorého sa na účely tohto zákona daňovým nedoplatkom rozumie dlžná daň po lehote splatnosti dane. Podľa názoru správneho súdu správca dane postupoval správne, keď v preskúmvanej veci aplikoval ust. § 158 ods. 1 a 3 daňového poriadku, nakoľko daňový nedoplatok sa na účely konkurzu a reštrukturalizácii považuje za pohľadávku a ak daňový nedoplatok vznikol v deň vyhlásenia konkurzu alebo v deň začatia reštrukturalizačného konania alebo po vyhlásení konkurzu alebo po začatí reštrukturalizačného konania, považuje sa za pohľadávku vzniknutú po vyhlásení konkurzu alebo po začatí reštrukturalizačného konania.

5. Správny súd mal ďalej preukázané z administratívneho spisu, že nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že podal voči vykonanej kompenzácii žalovaným reklamáciu datovanú 20. augusta 2010, nakoľko ju pripojil až k odvolaniu voči prvostupňovému rozhodnutiu (z 22. októbra 2013), ktoré bolo ním podané na poštovú prepravu 13. novembra 2013, preto správny súd považoval túto jeho námietku za bezpredmetnú.

6. V konaní bolo preukázané, že daňový nedoplatok žalobcu vznikol teda až po lehote splatnosti dane, t. j. 31. marca 2010, nakoľko pred začatím reštrukturalizačného konania, v období od 1. augusta 2009 do 20. augusta 2009, žalovaný ako správca dane neevidoval daňovú pohľadávku na dani zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie 2009, pretože takáto pohľadávka v tom čase neexistovala (nenastal moment splatnosti dane), preto ju v reštrukturalizácii ani nemohol prihlásiť. Správny súd tiež uviedol, že na platenie preddavkov na daň sa v zdaňovacom období 2009 vzťahovalo ust. § 35 zákona o dani z príjmov a ust. § 66 ods. 1 a ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“), podľa ktorého je preddavok povinná platba na daň, ktorú je povinný daňovník platiť v priebehu zdaňovacieho obdobia, ak skutočná výška dane za toto obdobie nie je ešte známa. Po skončení zdaňovacieho obdobia sa preddavky na daň započítavajú na úhradu dane. Na základe uvedeného správny súd uzavrel, že na daňovú pohľadávku na dani zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie 2009 v sume 7.468,47 eura sa nevzťahovala povinnosť jej uplatnenia v reštrukturalizácii prihláškou podľa § 120 a § 121 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a

reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „ZKR“), pretože vznikla počas reštrukturalizačného konania; táto skutočnosť zakladá vylúčenie nemožnosti započítania pohľadávky podľa § 114 ods. 1 písm. f) ZKR a vylúčenie nevymožiteľnosti pohľadávky podľa § 155 ods. 2 ZKR. V danom prípade bol správny súd toho názoru, že sa nejedná o pohľadávky, ktoré vznikli pred začatím reštrukturalizačného konania, t. j. v danom prípade pred 21. augustom 2009, ako tvrdí žalobca, pretože daňové pohľadávky správcu dane na dani z príjmov za obdobie od 1. augusta 2009 do 20. augusta 2009 vznikli až 31. marca 2010, t. j. až po začatí reštrukturalizačného konania, a žalobca sa teda dostal do omeškania od 31. marca 2010 do 20. augusta 2010 s úhradou preddavku na dani z príjmov zo závislej činnosti vo výške 7.468,47 eura, a preto správca dane žalobcovi zákonne vyúčtoval úrok z omeškania v sume 435,80 eura za neuhradenie dane z príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie 2009 priznanej v hlásení v lehote podľa ust. § 49 ods. 2 zákona o dani z príjmov, t. j. za obdobie pred začatím reštrukturalizácie. Správny súd vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci dospel k záveru, že orgány verejnej správy oboch stupňov v danom prípade postupovali v súlade s citovanou právnou úpravou, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v odôvodnení rozhodnutia uviedli dôvody, na základe ktorých v danej veci rozhodli a námietkami žalobcu sa náležite zaoberali. Napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie, považoval správny súd za vecne správne.

7. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 168 S.s.p. tak, že úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keď tomuto žiadne trovy konania nevznikli a žiadne si ani neuplatnil.

8. Proti rozsudku správneho súdu podal v zákonnej lehote žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) a písm. h) S.s.p., v ktorej namietal, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenie veci a že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu; a navrhoval, aby kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ spolu s podaním kasačnej sťažnosti žiadal tejto priznať odkladný účinok.

9. V odôvodnení kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal, že postup a rozhodnutie správneho súdu nezodpovedá požiadavkám a pokynom uloženým zo strany Najvyššieho súdu SR, ktoré by mali byť pre konanie a rozhodovanie správneho súdu záväzné. Správny súd jednostranne a svojvoľne prevzal argumentáciu a právne názory žalovaného, pričom naopak, nijako neprihliadol na námietky sťažovateľa a vec nesprávne právne posúdil. Podľa názoru sťažovateľa nie je možné za vznik daňovej pohľadávky považovať 31. marca 2010, t. j. deň uplynutia lehoty na podanie hlásenia podľa ust. § 49 ods. 2 zákona o dani z príjmov, kedy bola aj príslušná daň splatná. Právna teória, ako i v tom čase platné a účinné právne predpisy, rozlišujú a rozlišovali moment vzniku pohľadávky (tzn. moment, keď vznikne právo ako také) a moment jej splatnosti (tzn. okamih, keď oprávnený subjekt môže požadovať plnenie a v prípade, ak plnenie nie je poskytnuté dobrovoľne, domáhať sa po uplynutí splatnosti núteného splnenia - vymoženia práva). V súvislosti so vznikom daňovej pohľadávky sťažovateľ poukázal na ust. § 56 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., v zmysle ktorého daňová povinnosť vzniká okamihom, kedy nastali skutočnosti zakladajúce daňové povinnosti podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov. V súlade s ustanovením § 95 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., sa na účely konkurzu reštrukturalizácie za daňová pohľadávku považuje nezaplatená suma dane, pri ktorej daňová povinnosť vznikla podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov. Za daňovú pohľadávku sa považuje aj daňová pohľadávka, ktorá nebola priznaná daňovým subjektom alebo vrúbená správcom dane. Pokuty, sankčný úrok, úrok (ďalej len sankcia) sa považujú za daňovú pohľadávku len vtedy, ak mohli byť správcom dane vyrubené do vyhlásenia konkurzu alebo do povolenia reštrukturalizácie. V zmysle uvedeného je zrejmé, že zákon č. 511/1992 Zb. jednoznačným spôsobom určuje, že moment vzniku daňovej pohľadávky je potrebné odvodzovať od vzniku daňovej povinnosti podľa zákona č. 511/1992 Zb. alebo podľa osobitných predpisov, teda v prípade vzniku daňovej pohľadávky za daň z príjmov z ustanovení zákona o dani z príjmov v platnom znení. V sledovanom prípade vznikla daňová pohľadávka na dani z príjmov v období august 2009, príslušným zdaňovacím obdobím bolo obdobie od 1. augusta 2009 do 20. augusta 2009 a obdobie od 21. augusta 2009 do 31. augusta 2009. Ustanovenie § 49 ods. 2 zákona o dani z príjmov ustanovuje moment splatnosti dane, v ktorej je daňový subjekt povinný danú daň zaplatiť, ktorý však nemožno na

účel reštrukturalizácie stotožňovať s momentom vzniku daňovej pohľadávky. Vychádzajúc z dikcie ZKR, v zmysle ktorého sa v reštrukturalizácii uplatňujú prihláškou tie pohľadávky, ktoré vznikli pred začatím reštrukturalizačného konania, t. j. v danom prípade pred 21. augustom 2009, správca dane nepostupoval v súlade so zákonom, keď predmetné daňové pohľadávky v súlade s § 120 ods. 2 ZKR považoval za prednostné, t. . vzniknuté až po začatí reštrukturalizačného konania. Daňové pohľadávky daňového úradu na dani z príjmov za obdobie od 1. augusta 2009 do 20. augusta 2009 totiž vznikli pred začatím reštrukturalizačného konania a stali sa splatnými po začatí reštrukturalizácie. Na základe uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ sa nemohol dostať do omeškania s úhradou dani z príjmov za obdobie od 1. augusta 2009 do 20. augusta 2009, keďže túto pohľadávku si mal daňový úrad riadne a včas prihlásiť po povolení reštrukturalizácie. Daň z príjmov za obdobie od 21. augusta 2009 do 31. augusta 2009 sťažovateľ riadne uhradil, keďže išlo o pohľadávku, ktorá sa v zmysle § 120 ods. 2 ZKR v reštrukturalizácii neuplatňuje prihláškou, nakoľko išlo o prednostnú pohľadávku. S ohľadom na uvedené si Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty nemohol ani uplatniť voči sťažovateľovi úrok z omeškania alebo akékoľvek sankcie za neuhradenie dane z príjmov za obdobie pred začatím reštrukturalizácie. Správny súd vec nesprávne právne posúdil, keďže vôbec nezohľadnil skutočnosti uvedené vyššie o povinnosti daňového úradu prihlásiť si svoju pohľadávku na dani z príjmov za obdobie od 1. augusta 2009 do 20. augusta 2009 po povolení reštrukturalizácie. V dôsledku toho sa sťažovateľ nikdy nemohol dostať do omeškania s úhradou predavku na daň z príjmu za obdobie od 1. augusta 2009 do 20. augusta 2009 a nemohol mu byť ani vyrubený úrok z omeškania.

10. V pokračovaní kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal odklon od rozhodnutí Najvyššieho súdu SR vo veciach sp. zn. 8Sžf/1/2014, sp. zn. 8Sžf/2/2014 a sp. zn. 8Sžf/86/2013.

11. Sťažovateľ spolu s podaním kasačnej sťažnosti žiadal tejto priznať odkladný účinok, čo odôvodnil tým, že žalovaný môže pristúpiť k nútenému výkonu napadnutého rozhodnutia vo forme exekúcie, ktorej vykonanie by spôsobilo sťažovateľovi ujmu na jeho právach. Súčasne sťažovateľ poukázal na to, že so žalovaným vedie aj iné obdobné spory. Sťažovateľ mal tiež za to, že priznanie odkladného účinku v tomto prípade nie je ani v rozpore s verejným záujmom.

12. Žalovaný svoje právo nevyužil a ku kasačnej sťažnosti sa v správnom súdom stanovenej lehote nevyjadril.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S.s.p.), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 28. apríla 2021 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

14. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku správneho súdu preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce najmä z toho pohľadu, či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

15. Kasačný súd pre úplnosť konštatuje, že kasačné konanie bolo uznesením sp. zn. 8Sžfk/50/2019 z 18. júna 2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť 13. júla 2020, prerušené od 13. júla 2020 do 3. marca 2021, kedy predsedníčka senátu uznesením sp. zn. 8Sžfk/50/2019 z 24. februára 2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť 3. marca 2021, rozhodla o pokračovaní v konaní. Spolu s uznesením o pokračovaní v konaní bolo účastníkom umožnené vyjadriť sa k záväznému právnomu názoru veľkého senátu vyjadrenému v rozsudku sp. zn. 1Vs/3/2020 z 27. januára 2021.

16. Sťažovateľ vo vyjadrení uviedol, že naďalej je potrebné posúdiť, či sa v danom prípade jedná o pohľadávku, ktorá vznikla pred začatím reštrukturalizačného konania a následne je potrebné vziať do úvahy aj právny názor týkajúci sa posudzovania okamihu vzniku úroku z omeškania ako daňovej pohľadávky v procese reštrukturalizácie v zmysle záväzného právneho názoru veľkého senátu vyjadreného v rozsudku sp. zn. 1Vs/3/2020 z 27. januára 2021.

17. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že na platenie preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti sa v zdaňovacom období 2009 vzťahovalo ustanovenie § 35 zákona o dani z príjmov a ustanovenie 66 ods. 1 a ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého: „Preddavok je povinná platba na daň, ktorú je povinný daňovník platiť v priebehu zdaňovacieho obdobia, ak skutočná výška dane za toto zdaňovacie obdobie nie je ešte známa. Po skončení zdaňovacieho obdobia sa preddavky na daň započítavajú na úhradu dane“. Daňový nedoplatok je dlžná suma dane po lehote splatnosti. Do lehoty splatnosti zrazené preddavky na daň nie sú daňovým nedoplatkom v zmysle § 2 písm. f) zákona o dani z príjmov, a preto sa nepovažujú za pohľadávku na účely konkurzu a reštrukturalizácie (§ 158 ods. 1 a ods. 3 daňového poriadku). Vykonaním ročného zúčtovania preddavkov na daň (§ 38 zákona o dani z príjmov) sa zrazené preddavky stávajú daňou z príjmov zo závislej činnosti splatnou 31. marca 2010 (v predmetnom prípade), ktorá je po tomto dátume daňovým nedoplatkom považovaným na účely konkurzu a reštrukturalizácie za pohľadávku (§ 158 ods. 1 daňového poriadku). Táto pohľadávka vznikla po začatí reštrukturalizačného konania (po dátume 20. augusta 2009), a preto nebola pohľadávkou, ktorá sa uplatňuje v reštrukturalizácii prihláškou podľa § 120 a § 121 ZKR. Pretože pohľadávka vznikla počas reštrukturalizačného konania, neuplatňuje sa v reštrukturalizácii prihláškou (§ 120 ods. 2 ZKR) a nevzťahuje sa na ňu účinok začatia reštrukturalizačného konania vymedzený v § 114 ods. 1 písm. f) ZKR. Vzhľadom na špecifické vyberanie a platenie preddavkov na daň a dane z príjmov zo závislej činnosti (§ 35 zákona o dani z príjmov) a najmä s ohľadom na uplatnenie niektorých nezdaniteľných častí základu dane až pri ročnom zúčtovaní dane zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie (§ 35 ods. 1 písm. b), § 38 ods. 4 zákona o dani z príjmov), nie je možné vyrubiť v priebehu zdaňovacieho obdobia úrok z omeškania za nezaplatenie dane z príjmov zo závislej činnosti. Daňový subjekt (platiteľ dane) prizná daň až v Hlásení o vyúčtovaní dane a o úhrne príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie, ktoré predkladá správcovi dane v lehote ustanovenej v § 49 ods. 2 zákona o dani z príjmov. Až z predloženého „ročného zúčtovania“ správca dane zistí výšku splatnej dane a následne dobu trvania omeškania (deň splatnosti dane ustanovený v § 35 ods. 6, § 38 ods. 6 a 7 zákona o dani z príjmov).

18. Kasačný súd považoval za zásadnú otázku v kasačnom konaní posúdenie osobitne vzniku daňovej pohľadávky a osobitne splatnosť daňovej pohľadávky. V konaní je nesporné, že obdobie od 1. augusta 2009 do 20. augusta 2009 predchádza povoleniu reštrukturalizácie, a preto sa môže javiť aplikácia § 56 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., v zmysle ktorého daňová povinnosť vzniká okamihom, kedy nastali skutočnosti zakladajúce daňové povinnosti podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov, ako správna a jediná, tzn. záver, že daňová pohľadávka vznikla pred povolením reštrukturalizácie. Na druhej strane, vzhľadom na špecifické vyberanie a platenie preddavkov na daň a dane z príjmov zo závislej činnosti a najmä s ohľadom na uplatnenie niektorých nezdaniteľných častí základu dane, vypočítať daň možno až pri ročnom zúčtovaní dane zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie.

19.1 Podľa § 35 ods. 6 zákona o dani z príjmov, zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, odvedie preddavky na daň znížené o úhrn daňového bonusu podľa odseku 5 najneskôr do piatich dní po dni výplaty, poukázania alebo pripísania zdaniteľnej mzdy zamestnancovi k dobru, ak správca dane na žiadosť zamestnávateľa, ktorý je platiteľom dane, neurčí inak.

19.2. Podľa § 38 ods. 6 zákona o dani z príjmov, ročné zúčtovanie a výpočet dane vykoná zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, najneskôr do 31. marca roka nasledujúceho po uplynutí zdaňovacieho obdobia. Zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, zamestnancovi po vykonaní ročného zúčtovania, najneskôr však pri zúčtovaní mzdy za apríl v roku, v ktorom sa ročné zúčtovanie vykonáva, vráti rozdiel medzi vypočítanou daňou a úhrnom zrazených preddavkov na daň v prospech zamestnanca a vyplatí zamestnaneckú prémie (§ 32a) a daňový bonus alebo jeho časť (§ 33) do výšky ustanovenej

týmto zákonom. O vrátený rozdiel z ročného zúčtovania zníži zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, odvod preddavkov na daň (dane) najneskôr do konca kalendárneho roka, v ktorom sa ročné zúčtovanie vykonalo, alebo sa uplatní postup podľa § 35 ods. 7. Ak zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, postupoval podľa § 36 ods. 5, zníži odvod preddavku na daň (dane) aj o sumu daňového bonusu najneskôr do konca kalendárneho roka, v ktorom sa ročné zúčtovanie vykonalo, alebo uplatní postup podľa § 35 ods. 7. Zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane a ktorý postupoval podľa § 32a ods. 5, zníži odvod preddavkov na daň (dane) aj o sumu zamestnaneckej prémie najneskôr do konca kalendárneho roka, v ktorom sa ročné zúčtovanie vykonalo, alebo uplatní postup podľa § 35 ods. 7. Správca dane použije postup podľa § 40 ods. 8.

19.3. Podľa § 38 ods. 7 zákona o dani z príjmov, daňový nedoplatok vyplývajúci z ročného zúčtovania presahujúci sumu 3,32 eura zráža zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, zamestnancovi zo zdaniteľnej mzdy najneskôr do konca zdaňovacieho obdobia, v ktorom sa vykonalo ročné zúčtovanie. Zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, odvedie zrazený daňový nedoplatok alebo zrazenú časť daňového nedoplatku správcovi dane v najbližšom termíne na odvod preddavkov na daň. Ak zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, postupoval podľa § 36 ods. 5, daňový nedoplatok vyplývajúci z ročného zúčtovania zníži o sumu daňového bonusu a zohľadní daňový nedoplatok aj v sume 3,32 eura alebo nižšej ako 3,32 eura. Ak zamestnanec uplatní postup podľa § 50, zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, zamestnancovi, v prípade, ak nebol daňový nedoplatok zaplatený v správnej výške znížením sumy daňového bonusu, zrazí aj daňový nedoplatok v sume 3,32 eura alebo nižšej ako 3,32 eura najneskôr do 30. apríla po skončení zdaňovacieho obdobia, za ktoré sa vykonalo ročné zúčtovanie.

20. Aj keď povinnosť odvieť preddavky na daň predpokladá lehotu najneskôr do piatich dní po dni výplaty, poukázania alebo pripísania zdaniteľnej mzdy zamestnancovi k dobru (§ 35 ods. 6 zákona o dani z príjmov), ročné zúčtovanie a výpočet dane vykoná zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, najneskôr do 31. marca roka nasledujúceho po uplynutí zdaňovacieho obdobia (§ 38 ods. 6 zákona o dani z príjmov). Rozhodujúcim pre správne posúdenie vzniku daňovej povinnosti je práve výpočet dane, ktorý sa prejaví v Hlásení o vyúčtovaní dane a o úhrne príjmov zo závislej činnosti znížených o sumy podľa § 5 ods. 8, o zamestnaneckej prémii a o daňovom bonuse (ďalej len „hlásenie“). Až výpočet dane, ktorý zohľadňuje odvedené, prípadne aj nesprávne odvedené alebo neodvedené preddavky na daň, predstavuje vznik daňovej povinnosti. Uvedené nevyklučuje porušenie iných ustanovení daňových predpisov, čo však nie je predmetom tohto konania.

21. V predmetnej veci je nepochybné, že sťažovateľ podal hlásenie 31. marca 2010 (odovzdané na poštovú prepravu 30. marca 2010), v ktorom sám vykázal daňový nedoplatok 7.468,47 eura (č. l. 56-74). Daňová povinnosť sťažovateľovi vznikla dňom podania hlásenia, t. j. 31. marca 2010. Vzhľadom na to, že daňová povinnosť vznikla sťažovateľovi 31. marca 2010, nevzťahuje sa na ňu účinok začatia reštrukturalizačného konania vymedzený v § 114 ods. 1 písm. f) ZKR. Skutočnosť, že v danom prípade vznik a splatnosť daňovej povinnosti splyvajú, vychádza zo špecifického vyberania a platenia preddavkov na daň a dane z príjmov zo závislej činnosti. S ohľadom na uvedené potom nemožno na predmetnú vec aplikovať ani záväzný právny názor veľkého senátu vyjadrený v rozsudku sp. zn. 1Vs/3/2020 z 27. januára 2021.

22. Námitka nesprávneho právneho posúdenia nie je teda dôvodná. Kasačný súd, k uvedenému v ďalšom odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku správneho súdu, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje, a ktorý považuje za náležité a vyčerpávajúce odôvodnené.

23. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa smerujúce voči vykonanej kompenzácii, kasačný súd odkazuje na bod 55. odôvodnenia rozsudku správneho súdu a dodáva, že z obsahu administratívneho spisu žalovaného, ako aj z výslovného vyjadrenia žalovaného vyplýva, že voči Oznámeniu o kompenzácii nadmerného odpočtu DPH č. 500/230/19284/10/Kotv z 12. augusta 2010 nebola v zákonom predpokladanej lehote podaná reklamácia (§ 50 zákona č. 511/1992 Zb.), táto bola podaná až spolu s odvolaním voči prvostupňovému rozhodnutiu (z 22. októbra 2013), ktoré bolo podané na poštovú prepravu 13. novembra 2013. Správne súdu, ani kasačnému súdu, neprináležalo preskúmať

zákonnosť Oznámenia o kompenzácii nadmerného odpočtu DPH č. 500/230/19284/10/Kotv z 12. augusta 2010, nakoľko toto mohlo byť za predpokladu splnenia zákonom predpokladaných náležitostí predmetom osobitného správneho súdneho prieskumu.

24. Vzhľadom na osobitný charakter vyberania dane z príjmov zo závislej činnosti, nebolo na prejedávanú vec možné aplikovať právne závery obsiahnuté v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR vo veciach sp. zn. 8Sžf/1/2014, sp. zn. 8Sžf/2/2014 a sp. zn. 8Sžf/86/2013, a teda nie je možné skonštatovať ani odklon od právnych záverov obsiahnutých v týchto rozhodnutiach.

25. Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené kasačné námietky neboli spôsobilé na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku, kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 S.s.p..

26. Kasačný súd návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti (bod 10.) tiež zamietol, keď vzhľadom na nízku hodnotu predmetu sporu (435,80 eura), nepovažoval (hoc nútený) výkon rozhodnutia za spôsobilý spôsobiť sťažovateľovi závažnú hrozbu (§ 447 ods. 1 S.s.p.). Vzhľadom na uvedené, kasačný súd nepovažoval za hospodárne rozhodovať o žiadosti sťažovateľa na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti osobitne.

27. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. a contrario k §§ 167 ods. 1 a 168 S.s.p., tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov kasačného konania, pretože sťažovateľ nebol v kasačnom konaní úspešný a v prípade žalovaného nedošlo k naplneniu predpokladu obsiahnutého v ust. § 168 S.s.p..

28. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 k § 463 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.